
OUTSIDE ROOM
The Room That Isn't One Of The Ten

GILLETTEOVA VANJSKA SOBA

Soba koja nije jedna od deset

Napisao sam seosku sagu, a ne intelektualnu, jer mi moje školovanje ne bi dopustilo drukčije. S ocjenom 4 od 10 iz talijanskog diplomu sam uspio steći samo zahvaljujući sportskim zaslugama, jednoj ženi i ravnatelju koji je cijenio dar od pet litara mog vina.

Hahahaha.

Htio sam ljudima dati vježbu za um, a za nju nije trebala ni diploma ni doktorat. Stvorio sam deset soba i mislio da sam zatvorio jedno poglavlje svačijeg života, ali osvrnuo sam se oko sebe i shvatio da sam nešto ostavio vani.

Što?

Sebe.

Sa svojim nesavršenostima, porocima, osobinama, varljivim stranama, preosjetljivošću, željom za osvetom, apsurdom sadržanim u jednom formatu, a onda i s navikom da neprestano dobivam pažnju, a da zapravo nisam zanimljiv, i to me uvijek nasmijavalo.

Da, uvijek je pokraj mene bio netko tko mi je htio pokazati put, što bih trebao činiti, kako bih to trebao činiti, zašto bih to trebao činiti, gotovo kao da me htio u nešto uvesti. Ali nisam bio u nekom vjerskom ni duhovnom redu. Bio sam u vlastitom životu, u kojem je bilo logično da nešto moram naučiti, ali nije bilo logično da mi netko govori kako to učiniti.

Nemojmo ovo razvlačiti, jer se svaki čitatelj umori i želi znati kraj. Možda ću jednoga dana početi pisati kraj na početku priče, pa će svi shvatiti da je kraj jedini pravi početak.

Prije nego što sjednem i počnem čekati smrt, uvijek ću tražiti idealno mjesto na kojem ću to učiniti. Ali vjerujte mi, među tolikim izborima i tolikim mogućnostima ne mogu pronaći bolje mjesto od zagrljaja jedne žene. Čak i ako nije moja, nije važno. Nije me osobito briga.

Hahahahaha.

To je najbolje mjesto, mjesto gdje je sve nastalo i gdje sve završava. Ali nitko nikada ne postane tako nezaboravan kao jedan napisani tekst.

Ferdinando

P.S. Ja sam čovjek od riječi i žene to prepoznaju, a to nadoknađuje pokoju razočaravajuću izvedbu.